

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/967/2015
Identifikačné číslo spisu:	4614200059
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:4614200059.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD. v spore žalobcu E. F., bývajúceho v O., zastúpeného Advokátskym združením JUDr. Jozef Dudzík & JUDr. Kristína Gerová, so sídlom v Topolčanoch, Škultétyho 1597/7, proti žalovanej G. L., bývajúcej v X., zastúpenej JUDr. Marekom Ďuranom, advokátom v Nitre, Štefánikova 34, o zaplatenie 18 000 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Topolčany pod sp.zn. 4 C 6/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 18. marca 2015 sp.zn. 6 Co 373/ 2014, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovanej proti výroku rozsudku Krajského súdu v Nitre z 18. marca 2015 sp.zn. 6 Co 373/ 2014 v časti, ktorou zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 8 298,74 € s 5,15 % ročným úrokom z omeškania od 18. decembra 2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, z a m i e t a.

II. Vo zvyšnej časti dovolanie žalovanej o d m i e t a.

III. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topolčany rozsudkom zo 13. júna 2014 č.k. 4 C 6/2014-53 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 16 950 € s 8,75 % ročným úrokom z omeškania. V časti o zaplatenie sumy 1 050 € konanie zastavil, potom ako žalobca v tejto časti zobral späť žalobu. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že dňa 7. júla 2003 uzavrela žalovaná s pôvodnou členkou družstva E.. L. F. Dohodu o prevode práv a povinností spojených s členstvom v bytovom družstve, a to k jednoizbovému bytu č. 4 na 12. posch. na ulici J.. V ten istý deň bola medzi žalobcom a žalovanou podpísaná Dohoda o podielovom spoluvlastníctve k bytu, v ktorej sa dohodli, že každý z nich uhradí ako svoj podiel za byt sumu 250.000,- Sk a v prípade zániku užívacích práv k bytu sa obaja vysporiadajú takou sumou, ako bolo vložená na začiatku spoluvlastníckeho vzťahu. Následne žalovaná získala byt do svojho vlastníctva, a to zmluvou o prevode vlastníctva družstevného bytu, ktorej vklad bol povolený 14. januára 2004 a kúpnu zmluvou uzatvorenou dňa 8. júla 2013, ktorej vklad bol povolený 6. septembra 2013, žalovaná odpredala byt s podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach kupujúcej F. F. za kúpnu cenu 33.900 €. Súd dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne, ale vzhľadom na

vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej, musel žalobu zamietnuť. Dohodu, ktorú spisali žalobca a žalovaná považoval súd za neplatný právny úkon pre jej neurčitosť a nezrozumiteľnosť, ako aj z dôvodu, že svojím obsahom a účelom odporovala zákonu. Žalobca poskytol žalovanej finančné prostriedky bez právneho dôvodu, a preto na strane žalovanej vzniklo bezdôvodné obohatenie. Súd ustálil začiatok objektívnej trojročnej premlčacej lehoty v danom prípade na 7. júla 2003, t.j. deň uzavretia dohody o poskytnutí finančných prostriedkov, a preto ak žaloba bola podaná na súd dňa 7. januára 2014, nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia považoval za premlčaný.

2. Krajský súd v Nitre na odvolanie žalobcu rozsudkom z 18. marca 2015 sp.zn. 6 Co 373/ 2014 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanú zaviazal na povinnosť zaplatiť žalobcovi 8 298,74 € s 5,15 % ročným úrokom z omeškania od 18. decembra 2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a v ostatnej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Zaujal však iný právny názor, a to v tom, že predmetná dohoda nie je neplatným právnym úkonom, v ktorom smere súd prvej inštancie tento svoj záver presvedčivo ani neodôvodnil. Odvolací súd uviedol, že vôľa účastníkov v predmetnej dohode bola dostatočne určitá a zrozumiteľná. Účastníci jednoznačne potvrdili, že ich cieľom a úmyslom dohody bolo, aby v prípade, keď by došlo k zániku užívacích práv k bytu, sa účastníci medzi sebou vzájomne vypořádali, a to takou čiastkou, akú vložili do predmetného bytu, čo nesporne potvrdila i žalovaná na odvolacom pojednávaní, keď uviedla, že uvedená dohoda bola spisovaná len za tým účelom, aby žalobca bol nejakým spôsobom krytý, že do predmetného bytu prispel finančnými prostriedkami. V čase uzatvorenia tohto právneho úkonu účastníci spolu žili, mali v úmysle založiť si rodinu, čo sa napokon aj stalo, keď sa im v roku 2010 narodilo dieťa. Žalobca býval v predmetnom byte so súhlasom žalovanej a bolo úplne v danom prípade irelevantné, či nadobudol užívacie práva k bytu alebo nie. Podstatným bolo, že poskytol finančné prostriedky na zabezpečenie tohto bytu v sume 250.000 Sk. Aj keď v priebehu konania žalobca tvrdil, že na zabezpečenie bytu poskytol plnú čiastku 500.000 Sk, táto skutočnosť z vykonaného dokazovania nebola preukázaná, a v tomto smere ani na preukázanie týchto skutočností nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Preto táto dohoda v žiadnom prípade nebola neurčitá a nezrozumiteľná, a preto aj neplatná v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vôľa účastníkov predmetnej dohody smerovala nie k nadobudnutiu podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, aj keď dohoda bola takto označená. Každý písomný prejav treba v prvom rade posudzovať podľa jeho obsahu. Z obsahu dohody, ako aj prejavenej vôle účastníkov, vyplývalo, že účastníci túto dohodu spisali len z tých dôvodov, aby bolo jednoznačne osvedčené, že žalobca finančne prispel do predmetného bytu aj napriek tomu, že členské práva nadobudla výlučne žalovaná a v prípade zániku týchto užívacích práv, aby došlo medzi nimi k vzájomnému vypořádaniu. V danom prípade nešlo o nadobudnutie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, účastníci vedeli, že žiadne podielové spoluvlastníctvo k bytu nadobudnúť nemôžu, preto úmyslom tejto dohody ani nebolo nadobudnúť podielové spoluvlastníctvo, avšak úmyslom bolo finančné vypořádanie účastníkov v prípade zániku užívacích práv. Zo samotného jazykového vyjadrenia obsahu právneho úkonu, ako aj výpoveďami strán sporu, bola jednoznačne preukázaná ich vôľa a zámer, ktorý mala táto dohoda naplniť. Preto nemôže byť opodstatnený záver o neurčitosti právneho úkonu. Keďže ich úmyslom nebolo nadobudnúť podielové spoluvlastníctvo k bytu, nemohla byť táto dohoda ani v rozpore so zákonom, pretože na samotné uzatvorenie dohody sa nevyžadovala písomná forma. V nadväznosti na takéto právne posúdenie odvolacím súdom potom prichádzalo do úvahy plnenie na základe dohody a nie vydanie neoprávneného majetkového prospechu plnením bez právneho dôvodu. V danom prípade bola premlčacia doba trojročná a začala plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. V zmysle dohody lehota na vypořádanie bola stanovená tri mesiace odo dňa vzniku nároku na vypořádanie. Nárok na vypořádanie vznikol okamihom uzatvorenia kúpnej zmluvy, ktorou žalovaná previedla byt na nadobúdateľku a povolením vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti. Z obsahu spisu bolo preukázané, že vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy bol dňa 17. septembra 2013, lehota troch mesiacov odo dňa zániku užívacích práv uplynula dňom 17. decembra 2013, a preto nasledujúcim dňom bola žalovaná povinná žalobcovi plniť. Žalobu podal žalobca na súd dňa 7. januára 2014, t.j. v lehote troch rokov, a preto nemožno konštatovať, že by návrh žalobcu bol premlčaný. Z obsahu vzájomnej dohody vyplývalo, že každý z účastníkov dohody prispel sumou 250.000 Sk a takto sa účastníci i po zániku užívacích práv k bytu mali vypořádať, preto odvolací

rozsudok súdu prvej inštalácie v napadnutej zamietajúcej časti zmenil tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 8.298,48 €(250.000Sk) spolu s 5,15 % ročným úrokom z omeškania, a to počnúc od 18. decembra 2013. Dohoda v tomto smere, že žalovaná bude povinná zaplatiť polovicu sumy po odpredaji bytu medzi účastníkmi nejestvovala a ani nebolo preukázané, že by vôľa účastníkov bola prejavená tak, že by po odpredaji bytu každý z tohto odpredaja vo finančnom vyjadrení nadobudol jednu polovicu. Preto v časti, v ktorej bol návrh zamietnutý, a to požiadavky vyššieho úroku, ako aj zvyšku žalovanej istiny a počiatku omeškania, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v celom rozsahu podala z dôvodov uvedených v § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a § 237 O.s.p. dovolanie žalovaná, ktorá žiadala potvrdiť rozsudok súdu prvej inštalácie, prípadne zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátiť „súdu prvého stupňa“ na nové konanie. Vytýkala odvolaciemu súdu, že zaujal nesprávny právny záver ohľadom platnosti dohody uzavretej medzi účastníkmi, keď sám ex offio bol povinný skúmať je absolútnu neplatnosť. Tak ako v celom konaní opakovane uviedla, že predmetná dohoda je v celom jej obsahu jednoznačne neplatná pre jej pre jej neurčitost', rozpor so zákonom, ako aj z dôvodu nemožnosti plnenia. Neurčitost' sa týka podstatných zložiek obsahu dohody ako právneho úkonu a jej predmetu a spočíva v jej zmätočnosti, keď v celom svojom obsahu poukazuje na nadobudnutie určitých práv k bytu, ku ktorému však dohoda a žiadne právne následky nemala a ani nemohla mať. Aj keď môžu byť ustanovenia dohody po jazykovej stránke zrozumiteľné, sú nejednoznačné a v rozpore s realitou. Aj s prihliadnutím na skutkový a právny stav, ktorý z celej situácie vyplynul, nie je zrejmé, čo vlastne žalobca dohodou chcel získať, keďže žiadne práva k bytu nemal a mať nemohol. Za zmätočné považovala žalovaná aj ustanovenie, na základe ktorého odvolací súd odvodzuje konečný nárok žalobcu na vrátenie zaplatenej sumy - teda po zániku užívateľských práv, ktorý však objektívne nikdy nenastal. Súd taktiež absolútne opomenul preskúmať dohodu po stránke možnosti jej plnenia v zmysle § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru žalovanej išlo právny úkon, ktorého plnenie je od počiatku nemožné. Žalobca ako účastník tohto právneho úkonu od počiatku nemohol nakladať s právami, ktoré sú predmetom zmluvy, keďže nimi reálne nedisponoval. Odvolací súd sa absolútne nezaoberal právnou povahou nároku žalobcu, na základe ktorého mu prisúdil žalovanú sumu. Okrem vyššie uvedených okolností žalovaná namietala aj porušenie ustanovení o priebehu konania pred odvolacím súdom. Počas pojednávania vedeného na Krajskom súde v Nitre totiž nebolo možné zo strany žalovanej pristúpiť k výsluchu žalobcu, ktorý sa tohto pojednávania nezúčastnil. Keďže právny zástupca žalobcu mal umožnené klásť žalovanej otázky, bola tak porušená zásada rovnosti zbraní, a v súlade s § 237 písm. f) O. s.p. bola žalobkyni odňatá možnosť konať pred súdom.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu poukázal na priebeh celého sporu, pričom mal za to, že bolo preukázané, že došlo k dohode o poskytnutí finančných prostriedkov, ktorú uzavreli s žalovanou na riešenie svojho spoločného bývania, ktoré bolo roky bezproblémové. Zdôraznil, že žalovaná opakovane uznala nárok žalobcu na pôvodnú vloženú sumu, ako aj dôvody, pre ktoré si žalobca svoj nárok uplatňuje. On sám síce uplatnil vyššiu časť, keď mal za to, že mu z predajnej ceny bytu nebol uhradený celý podiel, ale rešpektuje rozhodnutie odvolacieho súdu, a dovolanie preto žiada zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd alebo dovolací súd) ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) vzhľadom k tomu, že dovolanie žalovanej bolo podané 21. mája 2015, vychádzal z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, v zmysle ktorého platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a preto skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP).

7. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné

rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, platného a účinného do 30.6.2016, ďalej len O.s.p.). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu bolo prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p.

8. Žalovaná podala dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý v časti zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a v časti tento rozsudok potvrdil.

9. V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. mohlo byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci.

10. Žalovaná uviedla, že dovolanie podáva z dôvodov uvedených v § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p. a súčasne namietala, že v konaní jej bola odňatá možnosť konať pred odvolacím súdom, čím odvolací súd zaťažil konanie vadou, ktorá bola uvedená v § 237 písm. f) O.s.p.

11. Podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. bol odvolací súd povinný aj ex offio posúdiť, či v konaní nedošlo k niektorej zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. a tiež, či konanie nie je postihnuté tzv. inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.

12. O procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. išlo vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

13. Dovolateľka namietala procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p., a to v tom, že na odvolacom pojednávaní nebol prítomný žalobca, a jeho právny zástupca mohol klásť otázky len jej ako žalovanej strane, bez toho, aby mohli byť kladené otázky žalobcovi, čím prišlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní.

14. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa do 30. júna 2016 ustálila v názore, že odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany sporu, ktoré jej poskytoval Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva. Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. nezakladalo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

15. V zmysle uvedeného tým, že na odvolacom konaní nebol prítomný žalobca, ktorého odvolací súd predvolal na výsluch ako účastníka konania (§ 131 O.s.p.) a ktorého neprítomnosť ospravedlnil jeho právny zástupca, nemohol súd odňať možnosť žalovanej konať pred súdom. Ako je zrejmé z obsahu

zápisnice o konaní na odvolacom súde dňa 18. marca 2015 (č.l. 85, 86 spisu), žalovaná nevzniesla námietku neprítomnosti žalobcu, a nepožiadala v tomto smere ani odvolací súd o doplnenie dokazovania, aby jej bolo umožnené otázky žalobcovi klásť, keď ako je z obsahu zápisnice takisto zrejmé, právny zástupca žalobcu žalovanej žiadnu otázku nepoložil, iba odvolací súd ju vypočul ako účastníčku konania po poučení podľa § 131 O.s.p. Súd rozhoduje, ktoré dôkazy vykoná, a v danom prípade odvolací súd riadne vyzval strany sporu, aby doplnili svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a právnej stránke veci. Ak žalovaná nenamietala vykonanie alebo nevykonanie dôkazov na odvolacom pojednávaní, hoci jej súd vytvoril procesnú možnosť, nemôže túto skutočnosť namietať ako vadu v dovolacom konaní. Dovolací súd preto ustálil, že žalovaná namietala vadu konania, ktorá bola uvedená v § 237 písm. f) O.s.p. nedôvodne.

16. Takisto dovolací súd nezistil žiadnu tzv. inú vadu konania, ktorá by spočívala v tom, že došlo k porušeniu ustanovení o dokazovaní, a to napríklad tým, že súd vôbec nezisťoval skutočnosť rozhodujúcu pre posúdenie veci aj napriek tomu, že boli tvrdené a na ich preukázanie boli navrhnuté dôkazy, porušenie ustanovení o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov, nevykonanie dôkazu navrhnutého stranou na preukázanie rozhodujúcej skutočnosti, hoci súd následne dospel k záveru, že účastník neunesol dôkazné bremeno, odklon odvolacieho súdu od skutkových záverov súdu prvého stupňa bez zopakovania dôkazov alebo doplnenia dokazovania, zohľadnenie skutočností, ktoré z dokazovania nevyplývali, opomenutie rozhodných skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo.

17. Z obsahu dovolania žalovanej preto možno usúdiť, že namieta nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

18. Dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

19. Dovolateľka tvrdí, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, opätovne poukazuje na absolútnu neplatnosť dohody uzavretej medzi účastníkmi pri zaobstaraní prechodu členských práv k družstevnému bytu. Namieta, že dohoda je neplatná pre neurčitosť, zmätočnosť a rozpor so zákonom s poukazom na § 37 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že medzi zásady súkromného práva, predstavujúce pravidlá aj pre legislatívne orgány, subjekty súkromného práva i orgány aplikácie práva, patrí zásada individuálnej autonómie, resp. autonómie vôle (možnosť urobiť právny úkon, zvoliť si jeho obsah a formu), zásada, že je dovolené všetko, čo nie je výslovne zakázané, zásada, že zmluvy sa majú dodržiavať (pacta sunt servanda) a zásada, že sa možno odchyliť od právnej úpravy.

21. Právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom (§ 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Z ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný. Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

22. Obsah spisu v plnom rozsahu opodstatňuje záver odvolacieho súdu, že strany sporu uzavreli dohodu, s ktorej obsahom boli stotožnení, a vedomí si jej účelu, t.j. medzi nimi došlo k zmluve, ktorá v sebe obsahovala náležitosti tak skutkové, t.j. nesporné bolo, že obaja poskytli za dohodnutým účelom finančné prostriedky (túto skutočnosť nespochybnila žalovaná opakovane ani pred odvolacím súdom, viď zápisnica z 18. marca 2015, č.l. 86 spisu), ako aj tie, ktoré môžu nastať, vrátane spôsobu vysporiadania - vrátenia finančných prostriedkov. Obsahom zmluvy sú zmluvné strany viazané, a možno dohodnúť i nepomenované dojednania, ak nie sú v rozpore so zákonom, obchádzajú ho alebo sa

priečia dobrým mravom, v danom prípade nebola sporná vôľa účastníkov zmluvy, a z jej pomenovania, ktoré nebolo v právnom súlade s obsahom dohodnutých skutočností, nemožno vyvodiť rozpor so zákonom, tak ako to uvádzala žalovaná v svojom mimoriadnom opravnom prostriedku. Treba prisvedčiť žalobcovi, že tvrdenia žalovanej sú v rozpore s tým, ako právne pristupovala k svojej obrane v danom spore. Za nesporné takisto možno považovať priebeh spolužitia strán sporu, keď po uzavretí dohody a nadobudnutí členských a neskôr i vlastníckych práv k predmetnému bytu v roku 2003 žalovanou, nepretržite žila so žalobcom v tomto byte až do roku 2012, kedy odišli bývať do rodinného domu, a následne žalovaná byt odpredala. Správne uviedol odvolací súd, že ak žalovaná nepristúpila k vráteniu vložených finančných prostriedkov len z dôvodu, že mala, že vložila finančné prostriedky do výstavby jeho domu, túto skutočnosť mala riešiť v inom konaní.

23. Správne preto odvolací súd zaujal názor, že predmetná dohoda je platná a jej úmyslom, keď jej obsah bol veľmi stručný, nebolo dohodnúť podielové spoluvlastníctvo k bytu, tu sa obe strany vyjadrili jasne, ale upraviť vzťah k finančným prostriedkom zloženým za určitým účelom. Nie je preto možné vyvodzovať neplatnosť tejto dohody z niečoho, čo nebolo dohodnuté, i keď ako bolo vyššie uvedené, pomenovanie pojmov nebolo právne čisté, čo však na platnosť dohody nemalo vplyv. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že žalovaná v časti procesne prípustného dovolania neuplatnila relevantné dovolacie dôvody a tie dôvody, ktoré uplatnila, neboli spôsobilé na zmenu právne správnych záverov, ktoré prijal odvolací súd, preto v tejto časti dovolanie zamietol ako neopodstatnené (§ 448 CSP).

24. Dovolateľka výslovne uviedla, že napadá rozsudok odvolacieho súdu v plnom rozsahu. Z uvedeného je zrejmé, že vzhľadom na zmenu rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý žalobu o pôvodne uplatnenú sumu 18 000 € istiny s príslušenstvom zamietol, a v časti o zaplatenie 1 050 € zastavil, pričom odvolací súd zaviazal žalovanú zaplatiť 8 298,48 € s 5,15 % úrokom z omeškania od 18. decembra 2013 do zaplatenia, a v ostatnej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, nie je dovolanie žalobkyne do potvrdzujúcej časti výroku rozsudku odvolacieho súdu prípustné. Žalobkyni chýba subjektívna legitímácia na podanie dovolania, pretože odvolací súd v tejto časti nerozhodol v jej neprospech. Z § 240 ods. 1 O.s.p. (§ 424 CSP), vyplýva, že i keď zákon zveroval právo podať dovolanie účastníkovi konania, z účelu dovolania vyplýva, že toto právo neprislúcha tomu účastníkovi, v neprospech ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu nevyznelo a ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach. (pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 92/97, uverejnené v Zo súdnej praxe 1998, 5, pod č. 47).

25. Dovolací súd preto jej dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP .

26. Žalobca bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej (§ 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.)

27. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.